

Είναι δύσκολο να μην γράψω ένα μικρό σχόλιο για την άποψη του συγγραφέα Χρ. Χωμενίδη περί της συγκίνησης του πρωθυπουργού στο τέλος των προγραμματικών δηλώσεων του, το βράδυ της Κυριακής.

Έγραψε λοιπόν στη σελίδα του στο facebook:.

«Ο Περικλής πάντως δεν δάκρυζε. Ούτε ο Ελευθέριος Βενιζέλος δάκρυζε. Ούτε ο Ηλίας Ηλίου δάκρυζε. Ούτε καν ο Άρης Βελουχιώτης. Η Μάρθα Βούρτση δάκρυζε. Κι ο Νίκος Ξανθόπουλος. Κι ο Κώστας Πρέκας. Και επειδή διαβάζω πλήθος σχολίων, να διευκρινίσω τα εξής: Έχω κλάψει πάρα πολύ στη ζωή μου για λόγους που δεν αφορούν παρά εμένα και τους κοντινούς μου ανθρώπους. Στην πολιτική και στη δημόσια σφαίρα γενικά το να εκβιάζεις το συναίσθημα του ακροατηρίου σου το θεωρώ τουλάχιστον αντιαισθητικό.»

Κατ' αρχήν, προσωπικά, δεν τον γνωρίζω τον συγγραφέα. Όμως προσφάτως διάβασα ένα πολύ ωραίο κείμενό του με τίτλο «Ο Τόμας Μαν της πλατείας Βικτωρίας» αναφερόμενο στον Μένη Κουμανταρέα. Επίσης πάνω στο κομοδίνο μου περιμένει η «Νίκη» του, εδώ και δέκα μέρες, δανεική, προς ανάγνωση και ομολογώ ότι θα είναι η πρώτη του δουλειά που θα διαβάσω.

Συνεπώς δεν έχω διάθεση ούτε να τον υπερασπισθώ, ούτε να τον κατηγορήσω για τις απόψεις του.

Μολοντούτο επιθυμώ να σημειώσω τα κάτωθι:

Συμφωνώ, κατ' αρχήν, ότι δεν είναι σωστό το «να εκβιάζεις το συναίσθημα του ακροατηρίου σου»

όπως καταθέτει. Το αν είναι αντιαισθητικό δεν το γνωρίζω. Έχω την εντύπωση όμως, ότι υπάρχουν στιγμές, που οφείλεις να το κάνεις. Τι θα ήταν η ζωή χωρίς παρόρμηση; Ας δώσω μια πρόχειρη απάντηση: Θα ήταν σαν το βλέμμα του Σόιμπλε. Αυτό το γκρι, το άδειο, το παγωμένο που συναντάς στο λύκο, πολύ μακριά από κάθε ανθρώπινο στιγμή. Αν πάλι, ο πρωθυπουργός την «έστησε», τη συγκίνηση, διότι υπάρχει και αυτή η ερμηνεία, δεν είναι απαραίτητα δόλιο.

Θα τα δούμε όλα αυτά. Ζούμε σε μια χώρα που δεν πλήττουμε ποτέ...

Ιστορικά μιλώντας, «στην πολιτική και στη δημόσια σφαίρα γενικά», ας υπενθυμίσω, ότι οι ιστορικές μαρτυρίες θέλουν τον Περικλή να αναλύεται σε λυγμούς δημόσια υπερασπιζόμενος την Ασπασία. Δεν γνωρίζω ποιος δεν θέλει ηγέτη έναν άνδρα σαν τον Περικλή, που είναι διατεθειμένος να εκτεθεί τόσο πολύ για την γυναίκα του, κόντρα στο άγριο κοινό της Εκκλησίας του Δήμου, ειδικά σε μια εποχή όπου η γυναίκα είχε ελάχιστο ρόλο στην κοινωνία.

Να υπενθυμίσω επίσης, ότι ο Κων/νος Καραμανλής ο αποκαλούμενος και Εθνάρχης, δάκρυσε δημόσια στα γεράματα στο «Μακεδονία» και μάλιστα μπροστά στην κάμερα. Αυτός που ακόμα και ο αδελφός του τον αποκαλούσε και κατ' ιδίαν «κ. Πρόεδρε». Αυτός.

Κι ας μην λησμονήσουμε εκείνα τα θηρία που έζησαν τρία χρόνια στα βουνά, τους γενειοφόρους Ελασίτες, πως έκλαιγαν δημόσια σαν μαθήτριες, όταν παρέδιδαν τα τουφέκια τους, μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας. Αργότερα έγινε σαφές ότι παρέδιδαν και την τιμή τους.

Τέλος αυτό το: «*Ούτε καν ο Άρης Βελουχιώτης*», το καν δηλαδή, δεν το εννόησα.

Για να το κλείσουμε το θέμα. Γράφτηκαν διάφορα, περισσότερο κριτικά στα «φόρα» και λιγότερα υπερασπιστικά για την άποψή του. Γράφτηκαν και μερικά υβριστικά. Το να βρίζεις και μάλιστα ανώνυμα κάποιον που γράφει επώνυμα δεν ευπρεπές, δεν σου δίνει δικιο. Όσο και αν μερικές φορές υπάρχει ένα χιούμορ.

Προσωπικά βρίσκω το σχόλιο του συγγραφέα μάλλον άστοχο και ιστορικά ίσως αστήριχτο, αλλά σε κάθε περίπτωση, όχι ικανό να με αναγκάσει να χάσω την ψυχραιμία μου. Κρατώ τις επιφυλάξεις του και οφόμεθα.